

Arrest

nr. 203 792 van 15 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juni 2015 en heeft dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Deze eerste asielaanvraag werd geweigerd op 26 januari 2016. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 166 368 van 25 april 2016.

1.3. Een tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) niet in overweging genomen op 31 mei 2016.

1.4. Op 12 augustus 2016 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 9 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent soennitisch moslim. U bent geboren en getogen in Bagdad. Vanaf 1997 tot aan uw vertrek uit Irak op 25 juni 2014 woonde u in de wijk Zafaraniyah in Bagdad. Op 26 juni 2015 kwam u aan in België. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. U verklaarde dat u voor uw leven vreest in Irak. Vanaf april 2014 begon u kritiek te uiten op de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq. U beschuldigde Asa'ib Ahl al-Haq ervan mensenrechten te schenden en soennieten te hebben vermoord. Deze opmerkingen vielen niet in goede aarde bij de militie. Op 18 juni 2014 zou deze militie u oproepen hebben om u aan te melden bij hun kantoor. U ervoer deze uitnodiging als bedreigend. U meldde zich niet aan. Twee dagen later, op 20 juni 2014, werd u achtervolgd en beschoten door leden van Asa'ib Ahl al-Haq. Dat zette u ertoe aan uw land te verlaten.

Op 27 januari 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U had immers niet aannemelijk gemaakt dat u Asa'ib Ahl al-Haq openlijk zou hebben bekritiseerd. Ook de door u ingeroepen vervolgingsfeiten waren niet aannemelijk. De veiligheidssituatie in Bagdad, uw regio van herkomst, noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en redenering werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 25 april 2016.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, diende u op 17 mei 2016 een tweede asielaanvraag in. U verwees daarbij naar de problemen die u in uw eerste asielaanvraag al uiteenzette. U voegde eraan toe dat u doelwit bent van sjiiitische milities omwille van uw (soennitische) stamnaam, Al-Janabi. U legde verschillende documenten neer om deze aanvraag te ondersteunen.

Op 31 mei 2016 besloot het CGVS uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. De documenten die u neergelegd had konden immers niet tornen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen uit uw eerste asielaanvraag. Uw bewering dat u doelwit zou zijn van sjiiitische milities omwille van uw stamnaam maakte u niet concreet aannemelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet naar Irak terug, maar diende op 25 augustus 2016 een derde asielaanvraag in. U verklaart in uw huidige aanvraag dat Asa'ib Ahl al-Haq een bedreiging op de muur van uw ouderlijk huis geschreven had op 29 mei 2016. Het zou de laatste waarschuwing zijn, schreven ze. Uw vader overleed op 2 juni 2016 na een hartinfarct. Hij kon de bedreigingen niet meer aan. Twee of drie dagen later verhuisde de rest van uw familie naar Al-Izzam in de provincie Diyala. U verklaart nog dat u niet naar Irak kan terugkeren, omdat u gedwongen zou worden met sjiiitische milities samen te werken. Anderzijds vreest u met Daesh (Islamitische Staat) te moeten samenwerken. U verwijst voorts naar andere asielzoekers en vluchtelingen uit Irak die bedrieglijke verklaringen zouden hebben afgelegd tijdens hun asielprocedure.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een Iraaks medisch attest op uw naam, afgegeven op 21 juni 2014, een proces-verbaal van de politie, afgegeven op 19 augustus 2014, een beslissing van de onderzoeksrechter, afgegeven op 19 augustus 2014, een bericht over het overmaken van gerechtelijke documenten, afgegeven op 19 augustus 2014, een klacht die uw vader indiende, afgegeven op 19 augustus 2014, een brief van een getuige, afgegeven op 21 augustus 2014, en uw diploma van de middelbare school, afgegeven op 11 november 2014. Van al deze documenten legde u in uw tweede asielaanvraag al een kopie neer. Voorts legt u in het kader van onderhavige asielaanvraag volgende documenten voor: uw diploma van uw studies Koerdische talen, afgegeven op 19 juni 2016, een foto van de bedreiging die u op uw huis geschreven zou zijn, de overlijdensakte van uw vader, afgegeven op 2 juni 2016, foto's van eigendomsdocumenten van een koelwagen, afgegeven op 21 januari 2010, en een USB-stick met beeldmateriaal van gesprekken over een aanslag op het stamhoofd van de Al-Janabi-stam, foto's van uw overleden vader, en een bericht over de situatie van de Badr-militie in de provincie Salah-ad-Din. U legt ook uw identiteitskaart,

nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en de woonstkaart van uw vader neer, net als een kopie van de eerste pagina van uw paspoort. Daarenboven legt u foto's van op de universiteit neer, afdrukken van kaarten van Google waarop u uw huis hebt aangeduid, de plaats waar u beschoten zou zijn, en de moskee waarin zich milities en maffia zouden bevinden, en links naar internetartikelen over deze moskee. U legt ook afdrukken neer van Facebookpagina's van andere vluchtelingen en asielzoekers, die volgens u bedrieglijke verklaringen zouden hebben afgelegd tijdens hun asielprocedure. Tot slot legt u het verzendbewijs van uw documenten neer. Na uw gehoor van 12 oktober 2016, stuurt u via uw advocaat een internetlink naar de beelden over de situatie van de Badr-militie in de provincie Salah-ad-Din, en artikelen over de socio-politieke situatie in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet benadrukt worden dat uw eerste twee asielaanvragen afgesloten werden met een negatieve beslissing omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig bevonden werden. Deze conclusie van het CGVS werd in uw eerste asielaanvraag bevestigd door de RVV. Deze beoordeling staat dus vast.

Uw bewering dat het CGVS in uw tweede asielaanvraag tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag zou hebben besloten zonder uw dossier in te kijken (verklaring DVZ X, punt 17), die u stoelt op de korte termijn waarop het CGVS u uw beslissing toestuurde, houdt geen steek. Immers, uit de argumentatie in de u toegestuurde beslissing blijkt dat het CGVS de ingeroepen asielmotieven en de neergelegde documenten besproken heeft.

Gezien de problemen die u met Asa'ib Ahl al-Haq beweert te hebben gehad voor uw vertrek uit Irak niet geloofwaardig zijn, zo blijkt uit de beoordeling van uw eerste twee asielaanvragen, kan ook aan uw huidige bewering dat Asa'ib Ahl al-Haq een bedreiging op uw ouderlijk huis schreef niet zomaar geloof gehecht worden. Immers, de bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq waarnaar u in uw huidige asielaanvraag verwijst, zou de 'laatste waarschuwing' zijn (verklaring DVZ X, punt 12), waardoor u zelf het verband legt met de problemen die u eerder beweerde te hebben gehad. Tijdens het gehoor op het CGVS legt u opnieuw het verband tussen de problemen die u uw land deden ontvluchten en de bedreiging die op uw huis geschreven werd (CGVS X, p. 12). U beroept zich in uw huidige asielaanvraag op elementen die verband houden met iets wat in het verleden al als ongeloofwaardig beoordeeld werd. Bijgevolg kan ook aan deze door u ingeroepen problemen niet zomaar geloof gehecht worden.

U tracht uw verklaringen over deze bedreiging wel te ondersteunen door een foto ervan neer te leggen. Uit de afbeelding die u neerlegt kan echter op geen enkele manier afgeleid worden waar, wanneer, waarom of door wie de afgebeelde tekst is geschreven. Bijgevolg biedt deze foto geen ondersteuning voor uw beweringen.

Daarbij komt dat uw verklaringen over de nieuwe problemen evenmin kunnen overtuigen. Zo stelt u dat uw vader overleden is na hartproblemen op 2 juni 2016, en dat na een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq op 29 mei 2016. U zegt zelf dat uw vader ten gevolge van medische problemen overleden is (verklaring DVZ X, punt 12). U beweert wel dat deze medische problemen verergerd zouden zijn door een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq. Dit is echter een blote bewering van uwentwege die niet gestoeld is op concrete vaststellingen. U brengt evenmin een begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat er een verband zou zijn tussen de bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq en uw vaders overlijden.

Voorts wijken uw verklaringen op het CGVS sterk af van de verklaringen die u bij het indienen van uw derde asielaanvraag bij de DVZ aflegde. Op het CGVS vertelt u immers dat Asa'ib Ahl al-Haq naar uw ouderlijk huis gekomen is. Ze hebben uw vader geduwd, waardoor hij een ernstige bloeding kreeg. In de avond of in de nacht daarna zouden ze de bedreiging op de muur geschreven hebben. Twee dagen later zou uw vader aan zijn bloeding overleden zijn (CGVS X, p. 6-7, p. 12). Bij de DVZ rept u in het geheel niet over een bezoek van Asa'ib Ahl al-Haq waarbij uw vader geduwd zou zijn (verklaring DVZ X, punt 12, punt 15). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u bij de DVZ niet in detail moest vertellen (CGVS

X, p. 12), wat evenwel geen afdoende verklaring is om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat de omstandigheden van uw vaders dood correct zou beschrijven, ongeacht de hoeveelheid details die u daarbij zou noemen. Daarenboven kan een bezoek van Asa'ib Ahl al-Haq dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor het overlijden van uw vader bezwaarlijk als een detail beschouwd worden. U klaart de bovenstaande tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling wordt gezet.

De overlijdensakte van uw vader ondersteunt hoogstens uw bewering dat uw vader na medische problemen overleden is, wat hier niet betwist wordt. Dit document biedt geen ondersteuning voor uw bewering dat deze medische problemen veroorzaakt zijn door een duw van een lid van Asa'ib Ahl al-Haq of verergerd zouden zijn na een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq.

Wat betreft uw bewering dat uw familie na uw vaders dood naar de provincie Diyala verhuisd zou zijn, moet in eerste instantie opgemerkt worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreiging die de aanleiding zijn geweest voor deze verhuis. Dat tast ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over hun verhuis aan. Uw familie zou ook geen enkel document hebben dat uw verklaringen over hun verhuis kan ondersteunen (CGVS X, p. 14). Hoe dan ook, uit uw opmerking dat uw familie verhuisd is, kan geenszins een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals in bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet) in uwen hoofde afgeleid worden.

U stelt wel dat sjiiitische milities uw huis in Bagdad willen innemen (CGVS X, p. 11-12). Later zegt u echter dat uw huis nog steeds leeg staat (CGVS X, p. 14). Wanneer dat opgemerkt wordt, zegt u dat uw huis sowieso ingenomen zal worden. Ook in andere wijken zou dat gebeurd zijn (CGVS 1X, p.14-17). Dat antwoord volstaat geenszins om concreet aannemelijk te maken dat sjiiitische milities uw leegstaande woning zouden innemen, temeer omdat er reeds twijfels rijzen bij uw beweringen dat het huis leeg zou staan na de verhuis van uw familie (cfr. supra).

Wat betreft uw bewering dat u zou gedwongen worden met sjiiitische milities of met Daesh samen te werken, moet opgemerkt worden dat de geloofwaardigheidsproblemen bij uw overige verklaringen over de milities ook hierop afstralen. Bovendien maakt u deze vrees niet concreet aannemelijk. U stelt simpelweg dit te moeten vrezen, zonder daarbij gewag te maken van concrete aanwijzingen of gebeurtenissen (verklaring DVZ X, punt 18 & CGVS X, p. 12).

Wat betreft de verklaringen die u aflegt over andere Iraakse asielzoekers en vluchtelingen, en de afdrucken van hun Facebookpagina's, moet opgemerkt worden dat deze elementen geen verband houden met uw eigen asielaanvraag. Ze hebben dan ook geen invloed op de beoordeling van uw aanvraag.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals in de vorige beslissing van het CGVS reeds benadrukt werd, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de gebrekkige geloofwaardigheid van de verklaringen.

Dat u in uw vorige asielaanvraag geen originele documenten wist neer te leggen, tracht u uit te klaren door te stellen dat u in Irak enkel uw vader had. U wilde hem hiermee niet belasten (verklaring DVZ X, punt 17). Vlak erna legt u echter uit hoe u nu, na het overlijden van uw vader, wél aan originele documenten geraakt bent (verklaring DVZ X, punt 17). Ook tijdens uw gehoor op het CGVS wordt u gevraagd waarom u de originele stukken niet eerder neerlegde. U stelt dat u deze originele stukken pas na de dood van uw vader ontvangen hebt (CGVS X, p. 7). Dat antwoord klaart niet uit waarom u de documenten niet eerder liet opsturen om ze hier te kunnen voorleggen. Een tweede keer gevraagd waarom u de originele documenten niet eerder voorlegde, stelt u dat uw vader u pas na het ontvangen van uw negatieve beslissing over de klacht bij de politie zou hebben verteld (CGVS X, p. 7). Ook dat

antwoord verklaart echter niet waarom u uw originele stukken pas bij uw derde asielaanvraag neerlegt. U geeft geen valabele verschoningsgrond voor het laattijdig neerleggen van uw originele documenten. Redelijkerwijze mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aanlevert. Dat u dat niet doet, en pas in uw derde asielaanvraag originele documenten neerlegt, wijst erop dat u uw medewerkingsplicht verzaakt.

Bovendien zijn de politie- en gerechtelijke stukken die u voorlegt pas afgegeven in augustus 2014, twee maanden nadat u uw land van herkomst verlaten hebt. Deze laattijdige aangifte wijst erop dat de documenten louter zijn aangevraagd met het oog op een asielaanvraag, wat de bewijswaarde ervan verder vermindert.

Uw diploma's en de foto's van op de universiteit ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw studies. Deze worden hier niet betwist.

Het Iraaks medisch attest kan alleen bevestigen dat u een litteken op uw arm hebt, wat niet betwist wordt. Eventuele opmerkingen over hoe u dit litteken zou hebben opgelopen, zijn echter slechts een herhaling van uw eigen beweringen, die ongeloofwaardig bevonden werden. Het loutere feit dat deze beweringen genoteerd staan, kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

De foto's van eigendomsdocumenten van een koelwagen hebben geen betrekking op de door u ingeroepen problemen, en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande vaststellingen.

De beelden op de USB-stick veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. De foto's van uw vader zaliger ondersteunen hoogstens uw bewering dat uw vader overleden is. Hierboven werd al opgemerkt dat dat an Sich niet betwist wordt. Het beeldmateriaal van gesprekken over een aanslag op het stamhoofd van de Al-Janabistam kan evenmin tornen aan bovenstaande vaststellingen. In uw vorige asielaanvraag werd al opgemerkt dat het louter verwijzen naar het behoren tot deze stam niet volstaat om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals in bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet) aannemelijk te maken. Het bericht over de situatie van de Badr-militie in de provincie Salah-ad-Din, waarover u na het gehoor via uw advocaat een internetlink doorstuurt, verwijst naar de algemene situatie in Irak, die niet betwist wordt. Het werpt echter geen ander licht op de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de artikelen over de socio-politieke situatie in uw regio van herkomst.

Uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, uw vaders woonstkaart, en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort) ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet betwist.

De kaarten van Google waarop u de locatie van uw ouderlijk huis en de plaats waar u beschoten zou zijn hebt aangeduid, werpen geen ander licht op de vervolgingsfeiten die u aanhaalde. U hebt deze plaatsen zelf aangeduid en dan afgedrukt. Deze afdrucken hebben dus niet meer bewijswaarde dan uw overige verklaringen. De informatie over de moskee is een verwijzing naar de algemene situatie in uw land van herkomst, en verandert de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw asielmotieven evenmin.

Het verzendbewijs kan enkel uw verklaring over de post die u hebt ontvangen ondersteunen. Dat element wordt hier niet betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld

een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat

indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert het volgende middel aan:

"(...)

Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

11.1.2. De verwerende partij stelt er geen geloof wordt gehecht aan de vrees van verzoekende partij voor de sjiiitische milities, voornamelijk voor Asaib Ahl Al-Haq (AAH). Zij hecht evenmin geloof aan het feit dat de milities een laatste waarschuwing hebben geschreven op het huis van de ouders van verzoekende partij.

Gezien de problemen die u met Asa'lb Ahl al-Haq beweert te hebben gehad voor uw vertrek uit Irak niet geloofwaardig zijn, zo blijkt uit de beoordeling van uw eerste twee asielaanvragen, kan ook aan uw

huidige bewering dat Asa'ib Ahl al-Haq een bedreiging op uw ouderlijk huis schreef niet zomaar geloof gehecht worden. Immers, de bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq waarnaar u in uw huidige asielaanvraag verwijst, zou de 'laatste waarschuwing' zijn (verklaring DVZ X, punt 12), waardoor u zelf het verband legt met de problemen die u eerder beweerde te hebben gehad. Tijdens het gehoor op het CGVS legt u opnieuw het verband tussen de problemen die uw vader de afgelopen jaren ontvlechten en de bedreiging die op uw huis geschreven werd (CGVS X, p. 12). U beroept zich in uw huidige asielaanvraag op elementen die verband houden met iets wat in het verleden al als ongeloofwaardig beoordeeld werd. Bijgevolg kan ook aan deze door u ingeroepen problemen niet zomaar geloof gehecht worden.

U tracht uw verklaringen over deze bedreiging wel te ondersteunen door een foto ervan neer te leggen. Uit de afbeelding die u neerlegt kan echter op geen enkele manier afgeleid worden waar, wanneer, waarom of door wie de afgebeelde tekst is geschreven. Bijgevolg biedt deze foto geen ondersteuning voor uw beweringen.

Verzoekende partij heeft haar relaas ondersteund met verschillende foto's van deze gebeurtenissen. Verwerende partij is niet ernstig waar zij stelt dat het niet duidelijk is waar, wanneer, waarom en door wie deze bedreigingen werden achtergelaten. Uiteraard laten de milities geen visitekaartje achter. Het is onmogelijk voor verzoekende partij om zeer concreet aan te geven en te documenteren hoe en door wie deze bedreigingen werden achtergelaten. Echter, dit is de werkwijze van de milities en er kan geen twijfel bestaan over wie deze bedreigingen nagelaten heeft. Dit is hoe zij de mensen intimideren en weggagen.

Verzoekende partij merkt op dat zij en haar familie tot de Sunni gemeenschap behoren en leven in de wijk Zaafaraniya, dat wordt gecontroleerd door de sjiiitische milities. Deze milities wijken er niet voor terug om de sunni gemeenschap aan te vallen, te bedreigen, te ontvoeren en te doden. Deze milities achten zich heer en meester in de wijken waar de soennieten in minderheid zijn en zij trachten de wijken te 'zuiveren'. Zo blijkt ook uit het relaas van verzoekende partij. Zij heeft immers zeer concreet aangegeven dat zij persoonlijk aangevallen werd door de milities. Zij legde immers een doktersattest voor waaruit blijkt dat zij beschoten werd en geraakt werd aan haar rechter onderarm. Het medisch attest stelt duidelijk dat de verwondingen veroorzaakt werden door geweerschoten. Verwerende partij heeft hier helemaal geen rekening mee gehouden. Verzoekende partij heeft haar land dan ook verlaten omwille van het imminent gevaar voor haar leven.

Verwerende partij is dan ook niet ernstig waar zij stelt dat verzoekende partij niet concreet zou hebben aangetoond dat haar leven bedreigd werd door de sjiiitische militie AAH.

11.1.3. Tijdens haar huidige, derde asielaanvraag heeft verzoekende partij aangegeven dat de situatie verder geëscaleerd is. Haar vader is immers op 2 juni 2016 komen te overlijden na bedreigingen van AAH. Verwerende partij stelt dat het niet vast zou staan dat het overlijden van de vader van verzoekende partij een direct gevolg zou zijn van de bedreigingen van AAH:

Daarbij komt dat uw verklaringen over de nieuwe problemen evenmin kunnen overtuigen. Zo stelt u dat uw vader overleden is na hartproblemen op 2 juni 2016, en dat na een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq op 29 mei 2016. U zegt zelf dat uw vader ten gevolge van medische problemen overleden is (verklaring DVZ X, punt 12), U beweert wel dat deze medische problemen verergerd zouden zijn door een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq. Dit is echter een blote bewering van uwentwege die niet gestoeld is op concrete vaststellingen. U brengt evenmin een begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat er een verband zou zijn tussen de bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq en uw vaders overlijden.

Voorts wijken uw verklaringen op het CGVS sterk af van de verklaringen die u bij het Indienen van uw derde asielaanvraag bij de DVZ aflegde. Op het CGVS vertelt u immers dat Asa'ib Ahl al-Haq naar uw ouderlijk huis gekomen is. Ze hebben uw vader geduwd, waardoor hij een ernstige bloeding kreeg. In de avond of in de nacht daarna zouden ze de bedreiging op de muur geschreven hebben. Twee dagen later zou uw vader aan zijn bloeding overleden zijn (CGVS X, p. 6-7, p. 12). Bij de DVZ rept u in het geheel niet over een bezoek van Asa'ib Ahl al-Haq waarbij uw vader geduwd zou zijn (verklaring DVZ X, punt 12, punt 15). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u bij de DVZ niet in detail moest vertellen (CGVS X, p. 12), wat evenwel geen afdoende verklaring is om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat de omstandigheden van uw vaders dood correct zou beschrijven, ongeacht de hoeveelheid details die u daarbij zou noemen. Daarenboven kan een bezoek van Asa'ib Ahl al-Haq dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor het overlijden van uw vader bezwaarlijk als een detail beschouwd worden, U klaart de bovenstaande tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling wordt gezet.

Verzoekende partij merkt op dat de medische attesten enkel de medische problemen kunnen weergeven. Er is geen enkele arts in Irak die zijn leven zal riskeren en op het medisch attest de milities als doodsoorzaak vermelden. Echter, de dood van de vader van verzoekende partij is een direct gevolg van de bedreigingen van AAH. Op 29 mei 2016 schreef AAH 'een laatste waarschuwing' op het huis van de ouders van verzoekende partij. 3 dagen later, op 2 juni 2016 is de vader van verzoekende partij

overleden door hartfalen. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat dit voornamelijk veroorzaakt werd door de permanente vrees voor zijn leven en de stress waarin haar familie dagelijks moest zien te overleven.

Door alle problemen en door het feit dat de sjjiitische milities de buurt volledig onder controle hielden, was het onmogelijk voor de familie van verzoekende partij om een klacht neer te leggen bij de politie.

Wat betreft het feit dat verzoekende partij bij de DVZ niet zou hebben vermeld dat de milities enkele dagen ervoor bij haar thuis waren langs geweest, merkt zij op dat zij hier gewoonweg niet de kans toe kreeg. Zij moest kort en bondig uitleggen welke nieuwe elementen zij wenste aan te halen voor haar derde asielaanvraag. Verzoekende partij vermeldde de dood van haar vader en dat deze veroorzaakt werd door AAH. Zij kreeg niet de kans om in détail uit te leggen in welke omstandigheden deze gebeurtenissen hadden plaatsgevonden. Pas op het CGVS kon zij vrijuit vertellen over de nieuwe gebeurtenissen en heeft zij verteld over het bezoek van AAH.

11.1.4 Verzoekende partij heeft eveneens aangegeven dat na de dood van de vader van verzoekende partij, haar familie niet anders kon dan te verhuizen. Zij zijn noodgedwongen naar Diyana verhuisd. Verwerende partij hecht hier evenmin geloof aan:

Wat betreft uw bewering dat uw familie na uw vaders dood naar de provincie Diyala verhuisd zou zijn, moet in eerste Instantie opgemerkt worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bedrieging die de aanleiding zijn geweest voor deze verhuizing. Dat tast ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over hun verhuizing aan; Uw familie zou ook geen enkel document hebben dat uw verklaringen over hun verhuizing kan ondersteunen (CGVS X, p. 14). Hoe dan ook, uit uw opmerking dat uw familie verhuisd is, kan geenszins een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals in bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet) in uw hoofd afgeleid worden.

Verzoekende partij volhardt dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld en dat haar familie verhuisd was naar Diyana en er verbleven heeft tot oktober 2016. Echter, ook daar bleven de problemen aanhouden, waardoor zij niet anders konden dan te vluchten naar Turkije. Verzoekende partij legt thans het bewijs voor dat haar moeder in Turkije is en er erkend werd als vluchteling. (stuk 3)

Ook de broer van verzoekende partij, de heer A. J. M. is een erkende vluchteling in Oostenrijk. (stuk 4)

Haar andere broer, A.J. M. K. H. kreeg eveneens een verblijfsdocument in Turkije. (stuk 5)

De hele familie van verzoekende partij is om dezelfde redenen uit Irak gevlucht: vrees voor de milities en vrees voor hun leven. Zowel Turkije als Oostenrijk hebben terecht vastgesteld dat er gevaar is voor het leven van de familieleden van verzoekende partij en hen internationale bescherming geboden.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat verzoekende partij zonder problemen terug zou kunnen keren naar Irak.

Verzoekende partij heeft tal van documenten verzameld ter ondersteuning van haar asielaanvraag. Verwerende partij doet deze simpelweg van de hand door te stellen dat documenten makkelijk - op illegale wijze - te verkrijgen zouden zijn in Irak. Dit is niet ernstig. Enerzijds verwacht verwerende partij dat de asielaanvraag ondersteund wordt met documenten en anderzijds haalt zij deze volledig onderuit door te verwijzen naar de vermeende corruptie in Irak. Dit maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om te kunnen voldoen aan de verwachtingen van verwerende partij.

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat verzoekende partij gevaar loopt in Irak. Zij wenst te benadrukken dat zij nooit zonder ernstige reden haar gezin zou hebben achtergelaten. De problemen zijn begonnen vanaf het moment dat de sjjiitische milities aan de macht kwamen en de wijken trachten te zuiveren van de soennitische etnie.

11.1.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

11.1.6. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de herkomst en de vrees van verzoekende partij en aan haar asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloof/vaardig asielrelaas.

11.2 Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.2.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Verwerende partij is in die optiek van

mening dat verzoekende partij zich kan vestigen in Bagdad en geen nood heeft aan subsidiaire bescherming.

11.2.2. Het CGVS stelt het volgende in haar beslissing:

Bij de evaluatie van de actuele veiligheids situatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheids situatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheids situatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het groridoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vonden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens -irrvooornomd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheids situatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit * areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been rescued from ISIL, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze ivaarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen -dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheids situatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheids situatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Ifermia, Madain en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepen zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatig of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van Sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldscampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe, is zette weer sterker in op bomaanslagen. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilisation Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met trimitele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is,

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opelst. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal stadtoffers en het aantal gewetdfelten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudence van het Hof van Justitie en het EH RM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

Verwerende partij erkent aldus dat de situatie in Bagdad desastreus is: de aanslagen van de IS en de sjiiitische milities zijn niet enkel gericht op overheidsactoren. Integendeel, deze terroristische organisaties trachten zoveel mogelijk burgerdoden te maken, en richten hun doelen vaak op de soennitische burgers, zoals verzoekende partij. Verwerende partij stelt zelf dat de situatie sinds juni 2014 verder geëscaleerd is en dat de UNHCR meent dat de meeste mensen afkomstig uit Bagdad als oorlogsvluchtelingen moeten worden erkend. Meer en meer burgers zijn slachtoffer van moorden, ontvoeringen, mishandelingen en terreuraanslagen.

Het is frappant hoe verwerende partij zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad - waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen, waar er maandelijks (officieel) honderden doden en duizenden gevonden vallen door de terreuraanslagen - en toch besluit dat het veilig genoeg is voor een soennitische moslim om zich daar te vestigen.

Zoals CEDOCA in zijn rapport van 31 maart 2016 stelt zijn "de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen". In zijn Position on Returns on Iraq wijst UNHCR ook op het risico voor Soennieten in Bagdad: (eigen onderlijning)

"8. UNAMI, OHCHR and human rights organizations have also documented war crimes and human rights violations committed by the ISF and associated forces. These include extra-judicial exécutions of Sunni prisoners in retaliation for military advances by ISIS, 18 as well as kidnappings and summary exécutions by security forces and associated groups of Sunni civilians.¹⁹ Furthermore, the ISF are held responsible for the killing of civilians by indiscriminate artillery shelling and aerial bombardments, including with barrel bombs, on civilian areas. 20 9. Reports indicate a resurgence of sectarian reprisals with bodies of Sunni men found blindfolded, handcuffed and apparently executed, in different parts of the country, primarily in Baghdad.²¹ UNAMI reported that Sunnis in Basra governorate had been exposed to threats, abductions and killings.²²"

Vervolg van Soennieten in Bagdad wordt daarnaast bevestigd in verschillende rapporten: (eigen onderlijning)

"Human rights groups and the media reported high levels of sectarian violence. Much of the violence was due to Shia militias - some of which participated as part of the PMF, nominally under government control - killing and abusing Sunni civilians. Successful airstrikes and ISF ground operations to liberate Da'esh-controlled areas created civilian security vacuums into which these units moved. The situation worsened during the year, and Sunni civilians faced revenge attacks for Da'esh crimes as well as forced displacement from their homes." "Unidentified bodies continued to be found on a daily basis in the city and its outlying areas. In many cases, the mode of killing suggested sectarian or political motivations. " "These [Shi'ite] militias kidnapped and murdered Sunni civilians throughout Baghdad, Diyala, and Hilla provinces, at a time when the armed conflict between government forces and Sunni insurgents was intensifying"

"In de verslagperiode heeft toename van sektarische spanningen en het hiermee samenhangende geweld zich voortgezet. Vrijwel dagelijks vinden er meerdere ontvoeringen en executies plaats van voornamelijk soennitische mannen. Deze vorm van geweld wordt toegeschreven aan sjiiitische milities en is sinds juli 2014 sterk toegenomen in Bagdad. Het aantal executies van soennieten in en rondom de hoofdstad zou onder meer toenemen na een grote veiligheidsincidenten.

De sjiiitische milities hebben in de verslagperiode hun macht in Bagdad verder hebben vergroot. Zij ondermijnen de autoriteit van premier Al-Abadi en varen hun eigen koers. De veiligheid van de stad is evenals in de vorige verslagperiode in grote mate afhankelijk van de sjiiitische milities. De Iraakse regeringstroepen concentreren zich vooral op de beveiliging van het centrum van Bagdad, terwijl de sjiiitische milities de buitenwijken van Bagdad voor hun rekening zouden nemen.

Bovendien beschikken de sjiiitische milities in Bagdad over een grote mate van onafhankelijkheid. Voormalig premier Al-Maliki heeft de sjiiitische milite Asaib Ahl al- Haq (AAH) verantwoordelijk gemaakt voor het arresteren en detineren van terrorismeverdachten. Het is niet bekend of andere milities door de Iraakse overheid zijn gemachtigd arrestaties te verrichten en personen te detineren. De verschillende sjiiitische milities hebben geen gemeenschappelijke agenda of enige vorm van gecentraliseerde bevelvoering, waardoor de milities zeer onvoorspelbaar zijn. Premier Al-Abadi lijkt er in te slagen de milities in toenemende mate uit het straatbeeld in Bagdad te dringen."

Daar waar verwerende partij stelt dat de aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen uitgevoerd door de IS veranderd is in Bagdad, wenst verzoekende partij op te merken dat verwerende partij blijkbaar een zeer belangrijke reden hiervoor "vergeet". Immers, de sjiiitische milities, die gemobiliseerd werden door de opkomst van IS en meer en meer vrij spel krijgen in Bagdad ontvoeren, mishandelen en vermoorden er thans soennitische burgers. De aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen is aldus niet gewijzigd, wel de actoren! Verwerende partij ontkent dit overigens niet.

Verwerende partij kan aldus enerzijds de schrijnende en uiterst onveilige situatie in Bagdad niet ontkennen, gezien zelfs de door haar opgestelde rapporten dit bevestigen, maar anderzijds minimaliseert zij de gevolgen hiervan om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen weigeren.

II.2.3. Gezien al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat verzoekende partij een objectief risico loopt bij terugkeer naar Irak. Het is het duidelijk dat verzoekende partij als Soenniet van Bagdad een gegronde vrees koestert voor vervolging door Sjiiitische milities omwille van religieuze/politieke redenen.

II.2.4. UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk gevisieerd wordt : "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III of October 2014 where it is stated that "In order for an individual to meet the refugee criteria there is no requirement of having been individually targeted in the sense of having been "singled out" for persécution which already took place or being at risk thereof. "

Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: "In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual."

Inderdaad "many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnies or political profiles predominantly résidé or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground."

Bovendien, "both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian //nés."

Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker:

"La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains."

Uw Raad heeft deze rechtspraak recent herhaald in een beslissing omtrent een asielzoeker afkomstig uit Bagdad. In hetzelfde arrest werd ook nogmaals het belang benadrukt om rekening te houden met het individueel profiel van de asielzoeker, in het bijzonder gezien het volatiele klimaat in Bagdad:

"4.4. D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville.

4.5. Le Conseil rappelle encore que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue,

en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains.

4.6. En l'espèce, la présence de diverses anomalies entachant les déclarations du requérant au sujet de certains éléments de son récit ne dispense pas les instances d'asile d'examiner si ce dernier ne nourrit pas une crainte d'être persécuté en raison d'autres éléments de la cause qui sont établis à suffisance.

[...]

4.9. Même dans l'hypothèse où la crainte du requérant doit être examinée à l'égard de Bagdad, il ne ressort pas des motifs de l'acte attaqué que la partie défenderesse a tenu compte du profil particulier du requérant, homme universitaire, appartenant à la minorité sunnite, ayant travaillé pour les Américains, ayant effectué un stage aux USA, ayant également travaillé pour les autorités irakiennes à Tikrit, ayant fui cette ville pour se réfugier à Bagdad en juin 2014 et souffrant de problèmes de santé."

11.2.5. Het UNHCR stelt dat het gehele land - direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zolang de situatie er niet verbeterd is. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In het licht van al het voorgaande, meent verzoekende partij dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

11.2.6. Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en sub subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

(...)"

2.2. Stukken

De verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende stukken:

- een verblijfsdocument van zijn moeder in Turkije;
- een verblijfsdocument van zijn broer M. in Oostenrijk;
- een verblijfsdocument van zijn broer M.K.H. In Turkije.

Naar aanleiding van de terechtzitting brengt de verzoeker de volgende stukken bij:

- bewijzen dat zijn broer en moeder erkend werden als vluchteling in Oostenrijk en Turkije;
- 2 medische attesten met betrekking tot verzoekers psychische problemen.

Met een aanvullende nota van 20 februari 2018 legt de verwerende partij aanvullende landeninformatie neer, met name: "COI Focus De veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing werd het verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat de door de verzoeker ingeroepen vrees, namelijk dat hij het risico loopt vermoord te worden door een onbekende groepering omdat hij niet met hen wilde samenwerken, niet aannemelijk is. Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

(i) verzoekers eerste twee asielaanvragen werden niet geloofwaardig bevonden. De beoordeling van de eerste asielaanvraag werd eveneens bevestigd door de Raad in het arrest nr. X van 25 april 2016. In de eerste twee asielaanvragen werd geoordeeld dat de problemen met Asa'ib Ahl al-Haq niet geloofwaardig waren, zodat ook aan de huidige bewering, dat Asa'ib Ahl al-Haq een bedreiging op de muur van zijn ouderlijk huis geschreven had, niet zomaar geloof kan gehecht worden. Deze bedreiging zou immers de 'laatste waarschuwing' zijn (verklaring DVZ X, punt 12), waardoor verzoeker het verband legt met zijn eerdere problemen (CGVS X, p. 12). Hij beroept zich aldus op elementen die reeds eerder als ongeloofwaardig beoordeeld werden. Bijgevolg kan ook aan deze problemen niet zomaar geloof gehecht worden;

(ii) uit de afbeelding die hij neerlegt kan niet afgeleid worden waar, wanneer, waarom of door wie deze tekst werd geschreven. Bijgevolg biedt deze foto geen ondersteuning voor zijn beweringen;

(iii) verzoeker verklaart dat zijn vader overleed na hartproblemen op 2 juni 2016 na een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq op 29 mei 2016. Hij verklaart dat zijn vader ten gevolge van medische problemen overleden is (verklaring DVZ X, punt 12). Hij beweert wel dat deze medische problemen verergerd zouden zijn door een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq. Deze bewering wordt niet ondersteund door concrete elementen. Er is ook geen begin van bewijs waaruit kan blijken dat er een verband zou zijn tussen de bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq en zijn vaders overlijden;

(iv) verzoekers verklaringen op het CGVS wijken sterk af van de verklaringen die hij bij het indienen van zijn derde asielaanvraag bij de DVZ aflegde. Hij vertelde op het CGVS dat Asa'ib Ahl al-Haq naar zijn ouderlijk huis kwam. Ze hebben zijn vader geduwd, waardoor hij een ernstige bloeding kreeg. In de avond of in de nacht daarna zouden ze de bedreiging op de muur geschreven hebben. Twee dagen later zou zijn vader aan zijn bloeding overleden zijn (CGVS X, p. 6-7, p. 12). Bij de DVZ sprak hij niet over een bezoek van Asa'ib Ahl al-Haq, waarbij zijn vader geduwd werd (verklaring DVZ X, punt 12, punt 15). Verzoekers verklaring dat hij bij de DVZ niet in detail moest treden (CGVS X, p. 12), verklaart deze tegenstrijdigheid niet. Er kan worden verwacht dat verzoeker de omstandigheden van zijn vaders dood correct beschrijft, ook zonder in details te treden. Het bezoek van Asa'ib Ahl al-Haq, dat het overlijden van zijn vader heeft veroorzaakt, is geen detail;

(v) de overlijdensakte van zijn vader attesteert dat zijn vader na medische problemen overleden is, wat niet betwist wordt. Het document biedt geen ondersteuning voor de bewering dat dit werd veroorzaakt door een duw van een lid van Asa'ib Ahl al-Haq of verergerd zouden zijn na een bedreiging van Asa'ib Ahl al-Haq;

(vi) m.b.t. de bewering dat zijn familie na zijn vaders dood naar de provincie Diyala verhuisde, wordt er geen geloof gehecht aan de bedreiging die de aanleiding was voor deze verhuizing. Dit tast ook de geloofwaardigheid van de verhuis aan. Zijn familie zou ook geen enkel document hebben dat verzoekers verklaringen over hun verhuis kan ondersteunen (CGVS X, p. 14);

(vii) verzoeker verklaart dat sjiitische milities zijn huis in Bagdad willen innemen (CGVS X, p. 11-12). Later zegt hij echter dat zijn huis nog steeds leeg staat (CGVS X, p. 14). Hiermee geconfronteerd, zegt hij dat zijn huis sowieso ingenomen zal worden, zoals in andere wijken het geval was (CGVS X, p.14-17). Dit volstaat niet om concreet aannemelijk te maken dat sjiitische milities zijn leegstaande woning zouden innemen;

(viii) m.b.t. verzoekers bewering, dat hij zou gedwongen worden met sjiitische milities of met Daesh samen te werken, wordt verwezen naar de geloofwaardigheidsproblemen bij zijn overige verklaringen over de milities. Bovendien maakt verzoeker deze vrees niet concreet aannemelijk en maakt hij nergens gewag van concrete aanwijzingen of gebeurtenissen (verklaring DVZ X, punt 18 & CGVS X, p. 12);

(ix) de verklaringen die hij aflegt over andere Iraakse asielzoekers en vluchtelingen en de afdrucken van hun Facebookpagina's, houden geen verband met verzoekers asielaanvraag;

(x) de neergelegde documenten wijzigen deze vaststellingen niet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de gebrekkige geloofwaardigheid van de verklaringen:

1. het feit dat hij in zijn vorige asielaanvraag geen originele documenten neerlegde, verklaart hij doordat hij in Irak enkel zijn vader had en hem hiermee niet wilde belasten (verklaring DVZ X, punt 17). Vervolgens verklaart hij hoe hij, na het overlijden van zijn vader, wél aan originele documenten geraakt is (verklaring DVZ X, punt 17). Verzoeker kon niet verklaren waarom hij de documenten niet kon voorleggen. Vervolgens verklaarde hij dat hij zijn vader pas na het ontvangen van de negatieve beslissing over de klacht bij de politie zou hebben verteld (CGVS X, p. 7). Dit verklaart evenmin waarom hij de originele stukken pas bij de derde asielaanvraag neerlegde. Met het laatsttijdig neerleggen van originele documenten verzaakt verzoeker aan zijn medewerkingsplicht.

2. de politie- en gerechtelijke stukken werden pas afgegeven in augustus 2014, twee maanden na verzoekers vertrek uit zijn land. Dit wijst erop dat de documenten slechts werden aangevraagd met het oog op een asielaanvraag, wat de bewijswaarde ervan verder vermindert.

3. de diploma's en de foto's van op de universiteit ondersteunen hoogstens enkel de verklaringen over zijn studies; deze worden niet betwist.

4. het Iraaks medisch attest bevestigt enkel dat verzoeker een litteken op de arm heeft. Hoe dit litteken werd opgelopen, is slechts een weergave van zijn eigen verklaringen, die ongeloofwaardig werden bevonden. Het loutere feit dat deze beweringen genoteerd staan, kan de geloofwaardigheid niet herstellen.

5. de foto's van eigendomsdocumenten van een koelwagen hebben geen betrekking op de ingeroepen problemen, en veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

6. de beelden op de USB-stick veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. De foto's van zijn vader ondersteunen hoogstens de bewering dat zijn vader overleden is. Dit wordt op zich niet betwist. Het beeldmateriaal van gesprekken over een aanslag op het stamhoofd van de Al-Janabi-stam wijzigt ook bovenstaande vaststellingen niet. Het louter behoren tot deze stam toont nog geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan. De internetlink over de situatie van de Badr-militie in de provincie Salah-ad-Din verwijst naar de algemene situatie in Irak, die niet betwist wordt. Het werpt echter geen ander licht op de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de artikelen over de socio-politieke situatie in zijn regio van herkomst.

7. de identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, zijn vaders woonstkaart, en de kopie van de eerste pagina van zijn paspoort) ondersteunen de verklaringen over zijn identiteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet betwist.

8. de kaarten van 'Google' met de locatie van het ouderlijk huis en de plaats waar hij werd beschoten, werpen geen ander licht op de vervolgingsfeiten. Deze plaatsen werden door verzoeker zelf aangeduid en afgedrukt. Deze afdrucken hebben dus niet meer bewijswaarde dan zijn overige verklaringen.

9. De informatie over de moskee is een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, en wijzigt de geloofwaardigheidsbeoordeling niet.

10. Het verzendbewijs ondersteunt slechts dat hij post heeft ontvangen.

Verzoeker betoogt in het middel dat hij als soenniet wel degelijk wordt gevisieerd door sjitische militie. Daarmee herhaalt hij in wezen het relaas dat reeds werd beoordeeld in het meergenoemde arrest nr. 166 368 van 25 april 2016 van de Raad. In dit arrest bevestigde de Raad dat de aangevoerde vervolging door de militie niet geloofwaardig waren. Ook met betrekking tot de kogelwonde aan de arm die hij zou hebben opgelopen, werd in de beslissing van het CGVS van 26 januari 2016, zoals bevestigd in dit arrest, geoordeeld dat verzoekers beweringen over de omstandigheden waarin deze wonde werd opgelopen, ongeloofwaardig waren. In het arrest van 25 april 2016 oordeelde de Raad dat uit het medisch attest enkel blijkt dat verzoeker een litteken aan de rechter voorarm heeft en dat verzoeker verklaart dat dit door een kogelwonde werd veroorzaakt. Het medisch attest toont niet aan wanneer en in welke omstandigheden deze verwonding werd opgelopen. Met het in het kader van de huidige procedure opnieuw verwijzen naar dit medisch attest, voert verzoeker geen nieuwe elementen aan dan wat reeds werd beoordeeld in het genoemde arrest. Met het herhalen dat hij een litteken heeft, herstelt verzoeker niet de geloofwaardigheid van zijn eerdere verklaringen. Het medisch attest herstelt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij voor de DVZ de kans niet kreeg om alles uiteen te zetten, blijkt uit de *“Verklaring Meervoudige Aanvraag”*, die verzoeker aflegde voor de DVZ op 17 augustus 2016, dat hij het volgende verklaarde:

“Mijn vader is overleden ten gevolg van een hartinfarct en een bloedstolling in een ader in zijn nek op 02/06/2016 in het ziekenhuis. Mijn vader heeft de bloedstolling gehad na een bedreigingsbericht dat op de muur van ons huis werd aangebracht op 29/05/2016. In het bericht stond dat het de laatste waarschuwing was. Hij kon de ernstige bedreigingen van Asaeb Ahl El-Haq niet meer aan en hij bezweek aan zijn hartkwalen.” (vraag nr. 12)

En:

“Ik wil opnieuw asiel aanvragen omwille van het dreigbericht op de muur van ons huis en het overlijden van mijn vader ten gevolge daarvan. Ook ik wil opnieuw asiel aanvragen omdat mijn vorige asielaanvraag werd afgewezen omdat mijn documenten kopies zouden zijn. Vandaag leg ik de originelen voor.” (vraag nr. 15)

Gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (vraag nr. 21) herhaalde verzoeker dat hij nu originele documenten bij zich had en legde hij verklaringen af over andere Iraakse asielzoekers. Tenslotte ondertekende verzoeker zijn verklaringen, waarbij hij eveneens verklaarde het gehoorverslag te aanvaarden. Uit het gehoorverslag blijkt geenszins dat hij niet de gelegenheid zou hebben gehad alles uiteen te zetten. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat hem niet wordt verweten dat zijn verklaringen voor de DVZ beknopter zouden zijn dan voor het CGVS, maar wel dat ze ermee in strijd zijn. Niet alleen verklaarde verzoeker voor de DVZ enkel dat er een bedreiging op de muur werd geschreven, daar waarvoor het CGVS er een inval plaatsvond, maar ook verklaarde hij uitdrukkelijk dat zijn vader stierf ten gevolge van een bloedstolling en hartkwalen, in tegenstelling tot het CGVS, waar hij verklaarde dat zijn vader stierf nadat hij geduwd werd en hierdoor een ernstige bloeding kreeg. Dit zijn tegenstrijdige verklaringen, die niet worden verklaard omwille van het feit dat het eerste gehoor korter was dan het tweede.

Het overlijden van zijn vader ten gevolge van de inval van Asa'ib Ahl al-Haq (verder: 'AAH') is geen detail en behoort tot de kern van verzoekers vluchtmotieven zoals hij deze uiteenzette tijdens het gehoor op het CGVS. Dat verzoeker dit niet zou hebben kunnen verklaren voor de DVZ door de beknoptheid van het gehoor, overtuigt niet. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker *in casu* voor de derde maal een verzoek om internationale bescherming indiende, zodat hij kan worden geacht te weten wat van hem verlangd werd wanneer hij wordt verzocht voor de DVZ de essentie van zijn asielaanvraag weer te geven. De Raad treedt het CGVS dan ook bij waar geoordeeld werd dat verzoekers verklaringen voor de DVZ fundamenteel afwijken van zijn verklaringen voor het CGVS.

Waar verzoeker betoogt dat hem niet kan worden verweten dat de overlijdensakte van zijn vader geen melding maakt van de militie, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt enkel gesteld dat de overlijdensakte enkel verzoekers bewering ondersteunt dat zijn vader na medische problemen overleden is, wat niet wordt betwist. Verzoeker kan dit document immers niet meer laten zeggen dan wat het zegt, zodat er nog steeds een beoordeling van zijn verklaringen dient plaats te vinden. Verzoekers betoog wijzigt niets aan deze vaststelling. Daarenboven merkt de Raad op dat

verzoeker in het middel opnieuw zijn verklaringen wijzigt, nu hij opnieuw betoogt dat zijn vader stierf ten gevolge van hartfalen uit stress en niet ten gevolge van een bloeding na een duw. Ook houdt hij het deze keer weer enkel bij een bedreiging op de muur en is er klaarblijkelijk geen sprake meer van een inval. Uit het gehoorverslag voor het CGVS blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader, na een discussie met 'AAH' over het verhuren van zijn woning, door hen werd geduwd, waarbij een gezwel op een slagader werd geraakt en hij zeer hevig bloedde (CGVS, gehoorverslag van 1 oktober 2016, p. 7). Verzoeker legde aldus strijdige verklaringen af.

Verzoeker herhaalt in het middel dat zijn familie ten gevolge van de bedreigingen naar Diyana is verhuisd. Hij herhaalt daarmee evenwel enkel zijn eerdere verklaringen. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat aangezien de bedreigingen die tot deze verhuis geleid hebben niet geloofwaardig zijn, ook het relaas rond de verhuis niet aannemelijk is. Ook legde hij geen enkel document voor dat de verklaringen rond de verhuis kan ondersteunen.

Verzoeker voert geen argumenten aan ten aanzien van de overige motieven. Zo weerlegt verzoeker niet dat hij enerzijds verklaarde dat de sjitische militie zijn huis wilden innemen, terwijl hij anderzijds verklaarde dat het huis nog steeds leeg staat. Ook het feit dat verzoeker geen aanvaardbare verklaring heeft waarom hij bij pas zijn derde asielaanvraag originele stukken liet opsturen, en niet eerder, is niet van aard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

De stukken die verzoeker neerlegt waaruit blijkt dat zijn broer de vluchtelingenstatus heeft in Oostenrijk, bevat als dusdanig geen gegevens die een ander licht kunnen werpen op hogerstaande motieven. Met betrekking tot de Turkse verblijfskaart van verzoekers moeder, blijkt hieruit enkel dat zij een tijdelijk verblijfsrecht heeft in Turkije. Er blijkt niet dat zij, zoals verzoeker beweert, in Turkije werd erkend als vluchteling. Ook uit het feit dat verzoeker actueel wordt behandeld wegens PTSD, kunnen geen concrete elementen worden afgeleid die een ander licht kunnen werpen op hogerstaande beoordeling.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven, en de Raad maakt ze tot de zijne. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet en beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke

elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht) en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (cf. het document "*Asielstatistieken 2016*" waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De landeninformatie die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, bevestigt voormelde informatie. Deze informatie kan echter geen afbreuk doen aan hogere vaststellingen en kan zeker het standpunt van UNHCR niet ondermijnen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT